

Lille Tuk.

Ja, det var den lille Tuk, han hed egentlig ikke Tuk, men den Gang han ikke kunde tale rigtig endnu, kaldte han sig selv Tuk; det skulde betyde Carl, og det er godt, man veed det; han skulde passe sin Søster Gustave, som var meget mindre end han, og saa skulde han ogsaa lære sin Lektie, men de to Ting vilde ikke gaa paa een Gang. Den stakkels Dreng sad med sin lille Søster paa Skødet og sang alle de Viser, han kunde, og imidlertid skottede Øjnene til Geografibogen, der laa aaben for ham; han skulde til i Morgen kunne udenad alle Byerne i Sjællands Stift og vide om dem alt, hvad der kunde vides.

Nu kom hans Moder hjem, for hun havde været ude, og hun tog den lille Gustave; Tuk løb til Vinduet og læste, saa at han næsten læste sig Øjnene ud, for det var nær ved at blive mørkt, og mere blev det, men Moder havde ikke Raad til at købe Lys.

»Der gaar den gamle Vadskerkone omme fra Strædet!« sagde Moderen, idet hun saa ud af Vinduet. »Hun kan knap bære sig selv, og saa maa hun bære Spanden fra Posten;

spring du ud, lille Tuk, og vær en velsignet Dreng! hjælp den gamle Kone!«

Og Tuk sprang lige straks og hjalp, men da han saa kom hjem, var det mørk Aften, Lys var der ikke at snakke om, han skulde i sin Seng; det var en gammel Slagbænk; i den laa han, og der tænkte han paa sin Geografilektie; Sjællands Stift og alt hvad Læreren havde fortalt. Det skulde rigtignok have været læst, men det kunde han jo ikke nu. Geografibogen stak han ind under sin Hovedpude, for han havde hørt, at det skulde hjælpe betydeligt til at huske sin Lektie, men det er ikke til at stole paa.

Der laa han nu og tænkte og tænkte, og saa var det lige med eet, som om nogen kyssede ham paa Øjne og Mund, han sov og sov dog ikke; det var, ligesom om han saa den gamle Vadskerkones milde Øjne se paa ham, og hun sagde: »Det vilde være en stor Synd, om du ikke skulde kunne din Lektie! Du hjalp mig, nu skal jeg hjælpe dig, og Vor Herre vil altid gøre det!«

Og lige med eet saa kriblede og krablede Bogen under Hovedet paa lille Tuk.

»Kykeleky! put! put!« det var en Høne, der kom, og det fra Kjøge By. »Jeg er en af Kjøgehøns!« og saa sagde den hvor mange Indvaanere, og om Slaget, der havde staaet, og det var nu ikke noget at tale om.

»Krible krable, bums!« der dumpede en; det var en Fugl af Træ, som nu kom; det var Papegøjen fra Fugleskydningen i Præstø. Den sagde, at der var lige saa mange Indvaanere, som den havde Søm i Livet; og den var noget stolt: »Thorvaldsen har boet paa Hjørnet af mig. Bums! jeg ligger dejligt!«

Men lille Tuk laa ikke, han var med eet til Hest. I Galop, i Galop gik det. En prægtigklædt Ridder, med skinnende Hjælm og vajende Fjerbusk, havde ham foran sig paa Hesten, og de red gennem Skoven til den gamle By Vordingborg, og den var en stor, en levende By; høje Taarne knejsede paa Kongeborgen, og Lysene skinnede langt ud gen-

nem Vinduerne; derinde var Sang og Dans; Kong Valdemar og stadselige unge Hoffrøkener gik i Dansen. — Det blev Morgen, og ligesom Solen kom, sank Byen hen og Kongens

Slot, det ene Taarn efter det andet, til sidst stod kun et eneste paa Banken, hvor Slottet havde staaet, og Byen var saa lille bitte og saa fattig, og Skoledrengene kom med deres

Bøger under Armen og sagde »to Tusinde Indvaanere«, men det var ikke sandt, saa mange var der ikke.

Og lille Tuk laa i sin Seng, han syntes, at han drømte, og at han ikke drømte; men nogen var der tæt ved ham:

»Lille Tuk! lille Tuk!« blev der sagt; det var en Sømand, en ganske lille Person, som om det kunde være en Kadet, men det var ikke en Kadet. »Jeg skal hilse saa meget flittig fra Korsør, den er en By, som er i Opkomst; den er en levende By, den har Dampskib og Postvogn; engang skulde den altid kaldes ækel, men det var gammel Mening. »»Jeg ligger ved Havet,«« siger Korsør, »»jeg har Landevej, og jeg har Lystskov, og jeg har født en Digter, som var morsom, og det ere de ikke alle. Jeg har villet sende et Skib rundt om Jorden, jeg gjorde det ikke, men kunde have gjort det, og saa lugter jeg saa dejlig, lige ved Porten der blomstre de yndigste Roser!««

Lille Tuk saa dem, det blev rødt og grønt for hans Øjne, men da der kom Ro i Kulørerne, var det en hel skovgroet Skrænt tæt ved den klare Fjord; og ovenover laa en prægtig, gammel Kirke med to høje, spidse Kirketaarne; fra Skrænten sprang Kilderne i tykke Vandstraaler, saa at det plaskede efter, og tæt ved sad en gammel Konge med Guldkrone om sit lange Haar; det var Kong Hroar ved Kilderne; det var ved Roskilde By, som man kalder den nu. Og hen over Skrænten, ind i den gamle Kirke, gik alle Danmarks Konger og Dronninger Haand i Haand, alle med Guldkrone paa, og Orgelet spillede, og Kilderne rislede. Den lille Tuk saa alt, hørte alt. »Glem ikke Stænderne!« sagde Kong Hroar.

Lige med eet var alting borte igen; ja, hvor blev det af! det var, ligesom man vender et Blad i en Bog. Og nu stod der en gammel Kone, det var en Lugekone, hun kom fra Sorø, hvor der vokser Græs paa Torvet. Hun havde sit graa Lærreds Forklæde over Hovedet og ned ad Ryggen; det var saa vaadt, det maatte have regnet. »Ja, det har det!« sagde hun, og saa kunde hun noget morsomt af Holbergs Komedier, og hun vidste om Valdemar og Absalon; men lige

med eet saa krøb hun sammen, rokkede med Hovedet, det var, ligesom om hun vilde springe. »Koaks!« sagde hun, »det er vaadt, det er vaadt, det er gravstille godt — i Sorø!« hun var lige med eet en Frø, »Koaks!« og saa var hun den gamle Kone igen. »Man maa klæde sig efter Vejret!« sagde hun. »Det er vaadt, det er vaadt! min By er ligesom en Flaske, man kommer ind ved Proppen, og der maa man ud igen! jeg har haft Maller, og nu har jeg friske rødmussede Drenge paa Bunden af Flasken; der lære de Visdom: Græsk! Græsk! Hebraisk! Koaks!« det klang, ligesom naar Frøerne synge, eller man gaar i Mosevand med store Støvler. Det var altid den samme Lyd, saa ens, saa kedelig, saa kedelig, at lille Tuk faldt i en ordentlig Søvn, og den kunde han have godt af.

Men ogsaa i denne Søvn kom en Drøm, eller hvad det nu var: hans lille Søster Gustave med de blaa Øjne og det gule krøllede Haar var med eet en voksen, dejlig Pige, og uden at have Vinger paa kunde hun flyve, og de fløj hen over Sjælland, over de grønne Skove og de blaa Vande.

»Hører du Hanegal, lille Tuk! Kykeleky! Hønsene flyve op fra Kjøge By! Du faar en Hønsegaard, saa stor, saa stor, du vil ikke lide Sult og Nød! Papegøjen skal du skyde, som man siger, du bliver en rig og lykkelig Mand! din Gaard skal knejse som Kong Valdemars Taarn, og rigt skal den bygges med Billedstøtter af Marmor, som dem fra Præstø-Hjørne. Du forstaar mig nok. Dit Navn skal med Ros flyve vidt ud om Verden som Skibet, der skulde have gaaet fra Korsør, og i Roskilde By — — »»husk paa Stænderne!««« sagde Kong Hroar; der skal du tale godt og klogt, lille Tuk, og naar du saa kommer engang i din Grav, skal du sove saa stille — —.«

»— Som om jeg laa i Sorø!« sagde Tuk, og saa vaagnede han; det var klar Morgen, han kunde ikke huske det mindste af sin Drøm, men det skulde han heller ikke, for man maa ikke vide hvad der kommer.

Og han sprang ud af Sengen og læste i sin Bog og kunde

saa sin Lektie lige straks. Og den gamle Vadskerkone stak Hovedet ind ad Døren, nikkede til ham og sagde:

»Tak for i Gaar, du velsignede Barn! Vor Herre lade din bedste Drøm blive opfyldt!«

Den lille Tuk vidste slet ikke, hvad han havde drømt, men se, det vidste Vor Herre!

